



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

**R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera**

**Marchantius, Jacobus**

**Coloniae Agrippinae, 1661**

13. In funere Illustris Domini Baronis de Wierves, &c post epulum funebre.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

pavit, per vulnera & plagas tuas, quibus pio corde communicavit, supple quicquid ei deest, dele & absterge quicquid ei macula inest, & Passionis tuae confortem transfer in confortium gloriae & aeternae beatitudinis.

*Si terrae fructus domus nostra dissolvatur, habemus aedificationem ex Deo, id est munus non manufactam aeternam in coelis. 1. Cor. 1.*

*In funere Illustris Domini Baronis de VVierches, Episcopi epulum funebre.*

**D**um undique arcem hanc lustro, amplis magnificentis aedificis constructam, quibus extremam apponere manum Illustris eius Domineus mortis praeventus non potuit, memoriae ac menti occurrit illud Apostoli: *Si terrae fructus domus nostra dissolvatur, habemus aedificationem ex Deo, domum non manufactam, aeternam in coelis.* Quae est domus nostra terrena, quae cito dissolvitur? Corpus certe nostrum laevum est domus ista, quae quia terrenum habet fundamentum, mox per arguitudinis incursum concutitur, & excutitur ac contruit, Et licet morbi violentia in eam non impingat, tamen sensim sine sensu collabatur, & deterritur & decurrit: ita ut non sit fidendum ei, non magis quam parietem inclinatum, aut maceriem depulsam.

*Isai. 61.*

Hoc cogimur cernere, & attendere, in hoc funere Illustris Domini Baronis, qui in florente adhuc aetate impulsu aegritudinis mox contruit, & in pulvere aunc iacet, dissoluta anima & corporis compage, dum ligna lapideis, lapides lapideis, lateribus lateribus, marmora marmoribus conglutinaere coepit, ut Arcem suam quaquaversum perficiat, & consummet habitationem per amplam & percommo- dam sibi nobilibusque suis prolibus paraturus.

Sed, cheu! ingemiscere cohort & dicere: *Quis ere didisset eum adeo exiguo tempore tam magnifica tanque illustri domo ulurum? Certe, recte monuit Apostolus, ut qui utuntur hoc mundo, tanquam non utantur quia tempus breve est, & quia praeterit figura huius mundi.* Sic & nos monere possumus eos qui amplam sibi palatia aut tecta aedificant, ut aedificent tanquam non utantur, aut certe tanquam non non fruiuri: apte enim distinguunt Theologi, *si frui* quod rebus huius saeculi quasi transeunter utendum sit, nec affectu inherendum, cum volubiles sint & caduca: in altero autem saeculo frui dabitur his quae tunc perennabunt.

*2. Cor. 7.*

Non est a nostro proposito alienum, quod de Nobili quodam iuvene Gerardo à Campis Historiz tradunt Franciscanae. Hic utroque orbatus parente multarum opum & pecuniarum haeres, putavit sibi gloriosum, si domum magnificam exstrueret, sibi que propriam vendicaret, & habitaret, ex ea non migraturus. Fecit igitur, exstruxit eam ex animi sui sententia: vocavitque ad illius benedictionem omnes amicos suos, ostentans domum undequaque, & singulos regans, ut libere edicerent, si quippiam de aedificiis domus huius deesset, sibi lent, nec opes, nec honores. Omnibus his eos

*Nota.*

Non absimiliter cum quodam die defunctum nostrum familiariter in aedibus suis convenientem, hilari mente quicquid de aedificiis suis recentibus animo conceperat, mihi aperiebat, singulas partes delineans discretis verbis, quas consummare intendebat cum magnificentia. Subiunxit ergo: *Domine, si haec omnia consummanda sunt, si finalis opus est. Replicat ipse: Cur mihi hoc dicit? An quia forsitan brevi meo moriturum via significare? Responci: Non sum Propheta, ut hac de re pronunciare valeam. Hoc tamen etiam quaeque timere potest. Et considerare iuvaret, ne magna moliantes, obliviscamur incerti nostri aevi, & caduca vita, quae nos deserit in medio capti & concepti operis.*

fatius nummorum esse, ut defectum corrigat, & diruat. Cumque omnes domum laudarent, unus dixit: *Pulchra est & commoda, sed unum adhuc deest.* Instabat ipse, ut plene aperiretur, in quo sit defectus, ut provideat huic rei. Post multam aeternam instantiam, dixit ei amicus in aeternam. *Defectus non in lignis, aut lapideis, aut fenestris consistit: sed in eo quod domus huius Dominus ex ea quandoque effriti debet, & forsitan propediem.* Hoc responso accepto proceditur ad convivium. Is vero qui ad hilaritatem amicos invitavit, cogitabundus haeret, nec responsum illud ab animo excutere valet, sed meditatatur & ruminat quid consilij super sit, ne domus effratur. Noctem exiande sequentem duxit infomnem, semper idiplum alta & sollicita mente secum volvens. Tandem relolvit: *Scio quid faciam, egrediar hanc domo, antequam effratur ex illa, illamque & omnia relinquam, & domum mihi aliam fabricabo, in qua possim aeternum habitare.* Sic Ordo nem S. Francisci ingressus est, ubi domum non manufactam aeternam in coelis sibi fabricavit. Hic est, dissolvenda tandem terrena sive domus non immemor, hoc est mortis.

Hoc quidem non raro fieri videmus: ita divina disponere Providentia, ut nulli rei sub Sole, & sub inconstanti astro Luna, sigamus affectum: cum nihil sit fixum, nihil certum, quia nec unum diem nec unam noctem secure nobis polliceri possumus. Mors juvenibus in insidiis est, senibus in iugis: illam ergo ubique & quocumque tempore spectare & expectare oportet; quia & illa ubique nos expectat, & saepe adoriatur & imprevisio: velut sur in nocte, vel latro in itinere, diripiens cuncta; in quibus confidebamus. *Cum fors armaris custodit arrium suum, tunc in pace sunt omnia quae possidet, ait Dominus in Evangelio, sed si fortior illo super venerit, & vicierit eum, universa arma eius auferet, in quibus confidebat, & spolia eius distribuet.* Quid moite fortius, quae non solum pauperum tabernas & plebis proleatiae casus vi- que ac Heroam arcem: Ipsos ubi ipsa vincit & proderunt, nec arma, nec itummata ceteriflere va-

*Semper & ubique mors exspectanda*

MIANT



pollat, & e propria domo, magnificis sumptibus ab ipsimet exadificata mox expellit, & deportat in palatulentum aggerem, & fovam septem pedum: Sepulchra illorum, domus illorum in aeternum. Pro palatijs deinceps habituri sunt forida & cadaverosa sepulchra, in quibus in finem vsque saeculi inhabitabunt, longe certe diuturniori tempore, quam in suis proprijs arcibus habitabunt, & quasi in sempiternum, quia vsque ad confirmationem orbis, quod tempus vocari solet sempiternum, more loquendi sacre scripturae.

Moria vana esse in mundo demonstrat. Eccl. 1.

Moria igitur consideratio omnibus rememorat, quomodo omnia in orbe isto volubili vana sint, & velut in aere versatili fustum deorsum rotentur, & contorvantur. Aperit illa oculos, vt intueantur quam verum sit illud: Vidi cuncta quae sunt sub Sole: & ecce uniuersa vanitas, & afflictio spiritus. Si omnia sub Sole vanitas, ergo solum super Solem veritas, ait S. Paulinus epist. 4. Superiorem mundo mens illa fiat necesse est, quae lectatur veritatem, cupitque eam apprehendere & tenere, vt sit sine afflictione spiritus. Hanc vanitatem rerum omnium vidit Salomon, sed satis sero, ideoque inclamare cogitur: Magnificauit opera mea, adificauit mihi domos, plantauit hortos & pomaria, exstruxi mihi piscinae aquarum, &c. Quid deinde? Audi quod loquitur: Cumque me conuertissem ad uniuersa opera quae fecerant manus meae, & ad labores in quibus susceperam, vidi in omnibus vanitatem & afflictionem animi, & nihil permanere sub Sole.

Eccl. 2.

Hoc & Reges & Principes agnoscere coguntur in fine. Quapropter Philippus II. Rex Hispaniarum, sic finem suum Philippum mortens alloquebatur: Deus tibi magnam gratiam, fili, fecerit, si te ad eum gloriae apicem, in quo me vidi, exaxerit, & restituit me prosperarit. Ex animo autem te obtestor, vt eum id affectum fieris, huius laeti, in quo me vides, & ubi omnis huius mundi gloria sistit, memineras. Ioannes quoque Aragonum Rex, pius senex, suam rerum humanarum conditionem, & Principum vanitatem iam penes in extremis positus his verbis deplorabat: O vanas hominum cogitationes! O miseros, qui ad Principatus aspirant, diuitiasque & honores affectant! O felices pauperum conditionem, & securam vitam eorum, qui viuunt labore manuum suarum! Nam mihi misero quid rogarum, quid honores, quid obsequia multorum contulerunt? Quid? Labores magnos, & multa corporis animumque pericula: nam etate iam longa non potui mihi diu aliquot videre bonos. O me miserum, qui tam seculo fallacem cognosco mundum! Vitam egisse longe seculo non Rex, sed agriculor fuisse. Haec ipse teste Lucio Maritano, lib. 8. de reb. Hispan.

Exempla Regum vanitatem omnium agnoscentium.

Profecto non absimiliter illustis noster Baro, in morbo suo Caeli luce illustratus, agnouit gloriam saeculi ad angustias redactam saeculi, agnouit meritum rerum omnium mundi vanitatem. Quapropter non semel repetijt haec venaculis verba: Ego, Ego du monde. Ideoque ad Deum veritatis se conuertens toto corde, cum iam ad extrema vergeat, adspicebat in auctorem fidei & consummasorem Iesum, qui proposito sibi gaudio sustinuit crucem. Ideo adiecit: Misericordiae, misericordiae, misericordiae non Deum, Deus de Veritate, & d. Eternitate! Vidi quomodo haec vita, etiam in vita, ab ipso fugata iuuat, & tanquam tela a texente succideretur morbo intima de pascente, ideo clamabat de matre vique ad vesperam, quasi pullus hirundinis, & meditabatur vt columba, suscipiens in excelsum. Dicebatque cum Ezechia Rege: Domine, vni patior, responde pro me. Quid dicam, aut quid respondebit mihi, cum ipse fecerim? Recogitabo tibi omnes annos meos in amaritudine animae meae. Cetera quaeque ei adfuerunt in extrema aegritudine, testantur miram tunc in eo fuisse lucem, mirum fetuorem, mirum pietatis sensum, ad peccati detestationem, ad saeculi contemptum, ad patientiae robur, ad cordis sui totius in Deum profusionem: ita vt adificationi fuerit, & exemplo nunquam intermouit, omnibus lectulum eius cingentibus, tum Pastoribus & Religiosis, tum domesticis & subditis suis.

Quapropter videbatur dicere cum Iob: Confitebitur me lectulum meum, & releuabor loquens mecum in strato meo. Ego non paritavi ori meo, loquar in tribulatione spiritus mei, confabulabor cum amaritudine animae meae. In oculis iebus saeculi solatiura vita tepente valens, in lectulo patientiae secum & cum Deo loquebatur magna pietate, magna fiducia, magno ardore, magna animi amaritudine, arguens praeterea vanitatem. Tandem & de eo postlucens surpae, quod de Iacob pronunciat: Finita mandata, quibus filius instruebat, collegit pedes, nos super lectulum, & obiit, appropinquansque est ad populum suum. Petiit veniam a suis iudicis, dilectis & humilibus verbis: dedit benedictionem filijs & domesticis: Collegit super lectulum non tam corpore quam animae pedes; hoc est affectus, ad exercitium his pedibus in Deum, & abiit, obijtque ingressus viam vniuersae carnis, vt alloqueretur populo Dei electo Ita pie confidimus.

Dicamus igitur (vt ad suum redeat oratio nostra principium) ipsum pauco tempore adificasse domum non manufactam aeternam in caelis, & nunquam dissolendam, qui multos egebat annis, vt domum adificaret in terris latetiam, & tandem casuram. Dic mihi, inquit S. Chryostomus hom. 7. de Pannit. Si quis tibi pronunciet, post annum ipsam casuram urbem, aut in casura urbe adificari, Nequaquam ergo in hac adificemus mundo. Caderet enim paulo post, & ex illa peribunt. Qui diu adificauit, ante ipsum casum ipse peribit. Quis in arena adificauit? Adificemus supra petram: quantum magis impetui fiet, in concussa erit adificatio.

Hoc intellexit Ibi faciendum in morbo suo, nec vltra cogitandum de lignis, luto, lapidibus domus corrigubilis: sed de domo incorruptibili.

Quapropter videbatur dicere cum Iob: Confitebitur me lectulum meum, & releuabor loquens mecum in strato meo. Ego non paritavi ori meo, loquar in tribulatione spiritus mei, confabulabor cum amaritudine animae meae. In oculis iebus saeculi solatiura vita tepente valens, in lectulo patientiae secum & cum Deo loquebatur magna pietate, magna fiducia, magno ardore, magna animi amaritudine, arguens praeterea vanitatem. Tandem & de eo postlucens surpae, quod de Iacob pronunciat: Finita mandata, quibus filius instruebat, collegit pedes, nos super lectulum, & obiit, appropinquansque est ad populum suum. Petiit veniam a suis iudicis, dilectis & humilibus verbis: dedit benedictionem filijs & domesticis: Collegit super lectulum non tam corpore quam animae pedes; hoc est affectus, ad exercitium his pedibus in Deum, & abiit, obijtque ingressus viam vniuersae carnis, vt alloqueretur populo Dei electo Ita pie confidimus.

Heb. 12.

Isa. 38.

Iob. 40.

Gen. 47.

Eccl. 1.

per m... ande



& lapidibus æternum mansuris. Idè toto annisu custodia in nocte. Immo verò tanquam vna hora, tanquam vnum momentum, tanquam vnum nunc: feliciem vitæ iuæque adificationi ex Deo, apposit. denique tanquam nihilum: *Parce mihi Domine, nihil enim diis meis dicebat Iob. Subsistat mea, sicut Psal. 77.*

At quoniam sunt lapides isti? Bonus lapis, & quidem fundamentalis, Fides vna in Iesum Christum, & Fiducia perfecta in merito eius. *Fundamentum aliud nemo potest ponere præter id quod positum est, quod est Christus Iesus, inquit 1. Cor. 3.*

Apostolus. O quot actus fidei feruentissimos, quot que actus fiduciam in Mediatorem Iesum, agglutinauit, & in corde suo disposuit, vt finalis sui ædificii iaceret fundamenta felicia!

Bonus & pretiosus lapis Humilitas cum Patientia, quæ inter preiuras & rursione, æguitudinis ex-politur, vt possit primatum etiam locum sortiri in hoc sacro ædificio. Ceterè patientia magna, cum humili agnitione sui, magnopere eluxit inter dolores, quos perpeffus est, æcerimos.

Boni lapides, Resignatio animæ & corporis inter diuinas manus. Oblatio sui integra, Actus contritionis, Actus charitatis & feruentis amoris, O quæ frequenter fuere in illo actus similes! Profectò e fundo animæ suæ collegit hos omnes lapides, vt ædificium suum consummaret. Nihil tamen perarant, nisi ædificante secum Deo, sine quo in vanum laborant qui ædificant. *Ædificabat ergò Iesus cum eo, ædificabat Maria, ædificabat S. Ioseph, quibus tunc vaporum condensatio caput obcurabat, & in defluxiones continuas resoluere, illis tibi in rem singulariter eius anima erat deuota, ædificabant Angelus custodes totius populi, quos invocabat pi-entissimè. Denique ipse vna manu ædificabat, altera pugnat, vt olim Israëlitæ. Tenens enim erucem in manu, dicebat: Hic est, qui tibi ð Satan, conteret caput, & dimicabit pro me in finem v. que. in bonitatem voluntate tua, Domine, fac vt eius ædificium sit perfectum, vt in æternum oblationes & hoi-caula possis ab eo acceptare, & c.*

LECT. 14. Si multi annis vixerit homo, & in his omnibus laborauerit, meminisse debet tenebrarum temporis. Ecclesiastes c. 11.

In funere R. D. Iacob Boileau. Decani Christianitate in Concilio Cimacensi. Agi. à pro suo gerebat Elogio, fugit hora. Ecclesi. c. 1.

Psal. 89.

Ipse experientia satis docet, quam breues sint dies hominis, quamque incerti & ærumnis pleni. Hoc etiam ipsius frequenter nobis inculcat Sacra litera, vt nos mouere nostri commonefaciant, ne confidamus annis nostris, aut tibi, aut floridæ ætati. Hæc pro tempore quidem breui sese ostentare potest, mox autem efflorescit, aut congeritur, aut fugit. Imò sæpè in medio cursu nos deserit vita, vel in vita. Sed etsi longi esset dies & ceteri, etiam centum annos sibi posset homo polliceri, nunquid in his labor & dolor continuus, & afflictio spiritus; Dies diei novum eructat laborem, nouasque curas: & nox nocti indicat nouam anxietatem & inquietudinem. Hoc probè norunt homines huic sæculo dedit, Molam Sampsonis velut in circuitu mygdali; & veteris tibiæ humoribus distrahentes anxio & cæco gressu. Adde, quod centum annorum ætatem non est vera pinguedo, sed phlegmaticus potius humor. Appetitus etiam perdetur in cibo.

MANANT